

746**ROZPORZĄDZENIE PREZESA RADY MINISTRÓW**

z dnia 22 września 1997 r.

w sprawie udzielania wyróżnień oraz postępowania dyscyplinarnego w Urzędzie Ochrony Państwa.

Na podstawie art. 124 ust. 2 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Urzędzie Ochrony Państwa (Dz. U. Nr 30, poz. 180, z 1991 r. Nr 94, poz. 422 i Nr 107, poz. 461, z 1992 r. Nr 54, poz. 254, z 1994 r. Nr 53, poz. 214, z 1995 r. Nr 4, poz. 17, Nr 34, poz. 163 i Nr 104, poz. 515, z 1996 r. Nr 59, poz. 269, Nr 106, poz. 496 i Nr 156, poz. 775 oraz z 1997 r. Nr 28, poz. 153, Nr 70, poz. 443 i Nr 88, poz. 554) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1**Przepisy ogólne**

§ 1.1. Rozporządzenie normuje szczegółowe zasady i tryb udzielania wyróżnień, przeprowadzania postępowań dyscyplinarnych, wymierzania kar i ich wykonywania, odwoływania się od wymierzonych kar, a także właściwość przełożonych w tych sprawach.

2. Użyte w rozporządzeniu określenia oznaczają:

- 1) „ustawa” — ustawę z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Urzędzie Ochrony Państwa (Dz. U. Nr 30, poz. 180, z 1991 r. Nr 94, poz. 422 i Nr 107, poz. 461, z 1992 r. Nr 54, poz. 254, z 1994 r. Nr 53, poz. 214, z 1995 r. Nr 4, poz. 17, Nr 34, poz. 163 i Nr 104, poz. 515, z 1996 r. Nr 59, poz. 269, Nr 106, poz. 496 i Nr 156, poz. 775 oraz z 1997 r. Nr 28, poz. 153, Nr 70, poz. 443 i Nr 88, poz. 554),
- 2) „jednostka organizacyjna” — jednostkę wymienioną w § 3 ust. 1 statutu Urzędu Ochrony Państwa stanowiącego załącznik do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 6 grudnia 1996 r. w sprawie nadania statutu Urzędowi Ochrony Państwa (Dz. U. Nr 145, poz. 675), delegaturę Urzędu Ochrony Państwa oraz utworzony przez Szefa Urzędu Ochrony Państwa ośrodek szkolenia,
- 3) „przewinienie” — czyn podlegający odpowiedzialności dyscyplinarnej.

Rozdział 2**Władza dyscyplinarna**

§ 2. 1. Władza dyscyplinarna obejmuje prawo do wyróżniania oraz wymierzania kar dyscyplinarnych i ich wykonywania.

2. W Urzędzie Ochrony Państwa władzę dyscyplinarną posiadają:

- 1) Szef Urzędu Ochrony Państwa,
- 2) kierownicy jednostek organizacyjnych — zwani dalej „przełożonymi”.

3. Przełożonym jest również funkcjonariusz, któremu powierzono pełnienie obowiązków szefa lub kierownika jednostki organizacyjnej.

4. Szef Urzędu Ochrony Państwa posiada władzę dyscyplinarną wobec wszystkich funkcjonariuszy.

5. Kierownicy jednostek organizacyjnych posiadają władzę dyscyplinarną wobec funkcjonariuszy pełniących służbę w podległych jednostkach organizacyjnych, z wyłączeniem funkcjonariuszy zajmujących stanowiska: zastępców kierowników jednostek organizacyjnych, doradców Szefa Urzędu Ochrony Państwa, radców prawnych oraz głównych specjalistów.

§ 3. 1. Funkcjonariusz przeniesiony do pełnienia służby albo delegowany do czasowego pełnienia służby podlega władzy dyscyplinarnej przełożonego w jednostce organizacyjnej, do której został przeniesiony lub delegowany.

2. Funkcjonariusz pozostający bez przydziału służbowego podlega władzy dyscyplinarnej przełożonego, w którego dyspozycji pozostaje.

3. Funkcjonariusz urlopowany lub oddelegowany do pracy (służby) poza Urzędem Ochrony Państwa podlega władzy dyscyplinarnej kierownika jednostki organizacyjnej, w której ostatnio pełnił służbę.

Rozdział 3**Zasady i tryb udzielania wyróżnień**

§ 4. 1. Przełożony posiadający władzę dyscyplinarną może udzielić funkcjonariuszom wyróżnień wymienionych w art. 74 pkt 1—4 ustawy.

2. Krótkoterminowego urlopu udziela się w wymiarze do 10 dni kalendarzowych, nie więcej niż 15 dni w roku.

3. Właściwość przełożonych oraz postępowanie w sprawach udzielania wyróżnień wymienionych w art. 74 pkt 5—8 ustawy regulują odrębne przepisy.

4. Jeżeli przełożony uzna, że funkcjonariusz zasługuje na wyższe wyróżnienie niż to, którego może udzielić, występuje z wnioskiem do uprawnionego przełożonego o udzielenie takiego wyróżnienia.

§ 5. 1. Wyróżnień udziela się w sposób uroczysty.

2. Udzielone funkcjonariuszowi wyróżnienie, z zastrzeżeniem ust. 4, podlega ogłoszeniu w rozkazie, który podaje się do wiadomości funkcjonariuszom jed-

nostki organizacyjnej, w której pełni on służbę, a na polecenie Szefa Urzędu Ochrony Państwa — wszystkim funkcjonariuszom Urzędu.

3. W rozkazie podaje się stopień, nazwisko, imię wyróżnionego, rodzaj wyróżnienia oraz krótki opis czynu bądź osiągnięcia, za które zostaje wyróżniony. Jeden egzemplarz rozkazu włącza się do akt osobowych wyróżnionego.

4. Przepis ust. 2 nie dotyczy wyróżnienia, o którym mowa w art. 74 pkt 1 ustawy.

§ 6. Nie można wyróżniać funkcjonariusza:

- 1) przeciwko któremu jest prowadzone postępowanie karne lub dyscyplinarne,
- 2) ukaranego karą dyscyplinarną przed jej zatarciem,
- 3) w okresie próby ustalonej orzeczeniem o warunkowym zawieszeniu wykonywania kary lub o warunkowym umorzeniu postępowania karnego,
- 4) skazanego prawomocnym orzeczeniem sądu na karę ograniczenia wolności lub grzywnę, przez 1 rok od wykonania kary.

Rozdział 4

Odpowiedzialność dyscyplinarna

§ 7.1. Funkcjonariusz ponosi odpowiedzialność dyscyplinarną za:

- 1) popełnienie przestępstwa lub wykroczenia,
- 2) naruszenie dyscypliny służbowej,
- 3) inne czyny, za które, w myśl odrębnych przepisów, właściwe organy są uprawnione do nakładania kar porządkowych lub stosowania grzywny w celu przymuszenia.

2. Naruszeniem dyscypliny służbowej jest w szczególności:

- 1) niedopełnienie obowiązków funkcjonariusza wynikających z roty złożonego ślubowania, przepisów ustawy oraz przepisów wydanych na jej podstawie,
- 2) odmowa wykonania albo niewykonanie rozkazu lub polecenia służbowego, z wyjątkiem przypadku określonego w art. 46 ust. 2 ustawy, oraz gdy funkcjonariusz odmówi wykonania polecenia służbowego, które nie pozostaje w związku z pełnieniem służby,
- 3) zaniechanie czynności służbowej wynikającej z przepisów prawa albo wykonanie jej w sposób niedbały lub sprzeczny z obowiązującymi zasadami,
- 4) świadome wprowadzenie w błąd przełożonego lub innego funkcjonariusza, jeżeli spowodowało to lub mogło spowodować szkodę dla służby, funkcjonariusza bądź innej osoby,

5) nadużycie zajmowanego stanowiska do osiągnięcia korzyści materialnej lub osobistej,

6) wprowadzenie się w stan ograniczający zdolność wykonywania zadania służbowego lub uniemożliwiający jego wykonanie,

7) utrata dokumentów związanych ze służbą z winy funkcjonariusza,

8) utrata broni służbowej z winy funkcjonariusza.

§ 8. 1. Rodzaje kar dyscyplinarnych określa art. 119 ust. 1 i 2 ustawy.

2. Kary dyscyplinarne, wymienione w art. 119 ust. 1 pkt 1—5 oraz w ust. 2 ustawy, wymierzają przełożeni.

3. Przełożony, który uzna, że funkcjonariuszowi należy wymierzyć karę dyscyplinarną, inną niż wymienione w ust. 2, występuje do Szefa Urzędu Ochrony Państwa z wnioskiem o wymierzenie takiej kary.

4. Kary dyscyplinarne, wymienione w art. 119 ust. 1 pkt 7 i 8 ustawy, są wymierzane w trybie określonym w art. 42 ustawy.

5. Kary dyscyplinarne, wymienione w art. 119 ust. 1 pkt 6, 9 i 10 ustawy, wymierza Szef Urzędu Ochrony Państwa.

Rozdział 5

Postępowanie dyscyplinarne

§ 9. 1. Postępowanie dyscyplinarne wszczyna się, jeżeli zachodzi uzasadnione podejrzenie popełnienia przewinienia przez funkcjonariusza.

2. Celem postępowania dyscyplinarnego jest w szczególności:

- 1) ustalenie, czy przewinienie rzeczywiście zostało popełnione oraz w jakim czasie i przez kogo,
- 2) wszechstronne wyjaśnienie przyczyn i okoliczności popełnienia przewinienia.

§ 10. 1. Postępowanie dyscyplinarne wszczyna z urzędu przełożony.

2. Przełożony może wszcząć postępowanie dyscyplinarne także na wniosek sądu, prokuratora, organu powołanego do orzekania w sprawach o wykroczenia albo innego zainteresowanego organu, instytucji lub innej osoby.

§ 11. 1. Przed wszczęciem postępowania dyscyplinarnego można podjąć niezbędne czynności wyjaśniające, jeżeli wiadomość o popełnieniu przewinienia budzi wątpliwości, w szczególności co do popełnienia tego czynu lub co do osoby sprawcy.

2. Czynności, o których mowa w ust. 1, powinny być ukończone w terminie 14 dni od dnia ich podjęcia.

§ 12. 1. Nie wszczyna się postępowania dyscyplinarnego, a wszczęte umarza, gdy:

- 1) czynu nie popełniono albo czyn nie zawiera znamion przewinienia,
- 2) postępowanie karne zakończyło się orzeczeniem uniewinniającym, a czyn nie stanowił naruszenia dyscypliny służbowej,
- 3) sprawca przewinienia nie podlega orzecznictwu dyscyplinarnemu,
- 4) sprawca przewinienia zmarł,
- 5) nastąpiło przedawnienie, o którym mowa w art. 120 ustawy,
- 6) postępowanie co do tego samego czynu tej samej osoby zostało prawomocnie ukończone lub wszczęte wcześniej toczy się.

2. Postępowania dyscyplinarnego można nie wszczynać, a wszczęte można umorzyć, gdy okoliczności popełnionego przewinienia nie budzą wątpliwości, a naruszenie dyscypliny służbowej jest znikome.

3. Przełożony może odstąpić od prowadzenia postępowania dyscyplinarnego, jeżeli wina funkcjonariusza nie budzi wątpliwości i nie zachodzi potrzeba wymierzenia kary surowszej niż nagana z ostrzeżeniem, po uprzednim uzyskaniu zgody tego funkcjonariusza na poddanie się karze dyscyplinarnej bez prowadzenia postępowania dyscyplinarnego.

§ 13. 1. Wszczęcie postępowania dyscyplinarnego następuje w formie postanowienia, którego odpis niezwłocznie doręcza się obwinionemu oraz dyrektorowi Biura Kadr i Szkolenia.

2. Postanowienie o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego powinno zawierać:

- 1) stopień, imię, nazwisko i stanowisko służbowe funkcjonariusza wydającego postanowienie,
- 2) datę i miejsce wydania,
- 3) stopień, imię, nazwisko i stanowisko służbowe obwinionego,
- 4) powołanie podstawy prawnej,
- 5) określenie zarzucanego przewinienia,
- 6) podanie przepisu, który został naruszony,
- 7) oznaczenie osoby albo członków komisji do prowadzenia postępowania (prowadzący postępowanie),
- 8) uzasadnienie.

3. Jeżeli w toku postępowania dyscyplinarnego okaże się, że obwinionemu należy zarzucić ponadto czyn nie objęty postanowieniem o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego albo czyn w zmienionej w istotny sposób postaci, wydaje się nowe stosowne postanowienie. Przepis ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio.

§ 14. 1. Postępowanie dyscyplinarne przeprowadza przełożony lub wyznaczony przez niego funkcjonariusz albo trzyposobowa komisja, zwani dalej „prowadzącym postępowanie”. W wypadku powołania komisji wyznacza się przewodniczącego, który kieruje pracami komisji.

2. Postępowanie dyscyplinarne przeciwko funkcjonariuszowi z korpusu oficerskiego przeprowadza funkcjonariusz w stopniu oficera; przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio.

§ 15. 1. Funkcjonariusza wyłącza się od prowadzenia postępowania dyscyplinarnego, jeżeli:

- 1) sprawa dotyczy go bezpośrednio,
- 2) jest małżonkiem obwinionego lub osoby przez niego pokrzywdzonej,
- 3) jest krewnym lub powinowatym obwinionego lub pokrzywdzonego, w rozumieniu przepisów Kodeksu postępowania karnego dotyczących wyłączenia sędziego, z mocy prawa, od udziału w sprawie,
- 4) był świadkiem zdarzenia,
- 5) między nim a obwinionym lub pokrzywdzonym zachodzi stosunek osobisty mogący wywołać wątpliwości co do bezstronności prowadzącego postępowanie.

2. Prowadzącego postępowanie dyscyplinarne można wyłączyć od udziału w tym postępowaniu z innych uzasadnionych przyczyn.

3. Prowadzący postępowanie dyscyplinarne bada z urzędu, czy nie zachodzą okoliczności uzasadniające jego wyłączenie od udziału w postępowaniu dyscyplinarnym.

4. Prowadzący postępowanie dyscyplinarne powiadamia o zaistnieniu okoliczności wymienionych w ust. 1 przełożonego, który go wyznaczył, a jeżeli postępowanie dyscyplinarne prowadzi kierownik jednostki organizacyjnej — Szefa Urzędu Ochrony Państwa.

5. Obwiniony i pokrzywdzony mogą złożyć do przełożonego, który wszczął postępowanie dyscyplinarne, wnioski o wyłączenie prowadzącego postępowanie z przyczyn, o których mowa w ust. 1 lub 2, a jeżeli postępowanie dyscyplinarne prowadzi kierownik jednostki organizacyjnej — do Szefa Urzędu Ochrony Państwa.

6. O wyłączeniu prowadzącego postępowanie stwierdza się postanowieniem. W wypadku, o którym mowa w ust. 2, postanowienie powinno zawierać uzasadnienie.

7. Przepisy ust. 1—5 stosuje się odpowiednio do czynności, o których mowa w § 11.

§ 16. 1. Prowadzący postępowanie dyscyplinarne zbiera dowody i podejmuje czynności niezbędne do

wyjaśnienia sprawy, a w szczególności: przesłuchuje obwinionego, świadków i pokrzywdzonych, zleca lub występuje do przełożonego z wnioskiem o zlecenie przeprowadzenia odpowiednich badań i ekspertyz oraz zasięga niezbędnych opinii.

2. O przeprowadzenie czynności poza miejscowością, w której toczy się postępowanie dyscyplinarne, można zwrócić się do kierownika jednostki organizacyjnej Urzędu Ochrony Państwa, właściwego dla miejsca, w którym czynność ta ma być dokonana.

3. Z przesłuchania obwinionego, świadków i biegłych w sprawie sporządza się protokół.

4. Przed przesłuchaniem prowadzący postępowanie dyscyplinarne uprzedza świadka, biegłego i pokrzywdzonego o odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznania.

5. Materiały przekazane przez organy, instytucje lub osoby określone w § 10 ust. 2 włącza się do akt postępowania dyscyplinarnego.

§ 17. 1. Prowadzący postępowanie dyscyplinarne wydaje postanowienia, jeżeli rozporządzenie tak stanowi. Postanowienie doręcza się obwinionemu. Przepis § 13 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

2. Na postanowienie przysługuje zażalenie, o ile rozporządzenie tak stanowi.

3. Zażalenie wnosi się za pośrednictwem wydającego postanowienie, w terminie 3 dni od doręczenia postanowienia, do przełożonego, a jeżeli postanowienie wydał ten przełożony — do Szefa Urzędu Ochrony Państwa.

§ 18. W toku postępowania dyscyplinarnego obwiniony ma prawo do:

- 1) odmowy składania wyjaśnień,
- 2) zgłaszania wniosków dowodowych,
- 3) ustanowienia obrońcy spośród funkcjonariuszy, jeżeli funkcjonariusz ten wyrazi na to zgodę.

§ 19. 1. Wnioski o przeprowadzenie dowodów zgłasza się na piśmie prowadzącemu postępowanie dyscyplinarne, ze wskazaniem okoliczności, które mają być udowodnione.

2. Prowadzący postępowanie dyscyplinarne nie może odmówić przeprowadzenia dowodów mających istotne znaczenie dla wyjaśnienia sprawy.

3. Wniosku o przeprowadzenie dowodu nie uwzględnia się, gdy:

- 1) przeprowadzenie dowodu jest niedopuszczalne,
- 2) okoliczność, która ma zostać udowodniona, jest już udowodniona zgodnie z twierdzeniem wnioskodawcy,

3) okoliczności nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy lub dowodu nie da się przeprowadzić.

4. Oddalenie wniosku wymaga wydania postanowienia.

§ 20. 1. Obrońcę ustanawia się na piśmie.

2. Obrońcy, z zastrzeżeniem ust. 3, przysługują uprawnienia obwinionego, chyba że ten ograniczy je w sposób wyraźny.

3. Obrońca ma prawo uczestniczyć w czynnościach, w których udział obwinionego jest obowiązkowy.

4. Obrońca nie może ustanowić dla obwinionego innych obrońców.

§ 21. 1. Postępowanie dyscyplinarne powinno być ukończone w terminie 30 dni od dnia wszczęcia postępowania.

2. W uzasadnionych wypadkach przełożony może postanowić o przedłużeniu postępowania dyscyplinarnego na czas oznaczony.

§ 22. 1. Przełożony może zawiesić postępowanie dyscyplinarne do czasu prawomocnego zakończenia postępowania karnego, zwłaszcza gdy ukaranie dyscyplinarne zależy od wyników postępowania karnego i czyn nie stanowi naruszenia dyscypliny służbowej.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się, gdy popełnienie przestępstwa przez funkcjonariusza jest oczywiste i pozostawienie go w służbie godzi w jej interes.

3. Przełożony może zawiesić postępowanie dyscyplinarne, gdy zachodzi długotrwała przeszkoda uniemożliwiająca prowadzenie postępowania.

4. Na postanowienie o zawieszeniu postępowania dyscyplinarnego obwinionemu i pokrzywdzonemu przysługuje zażalenie.

5. Po ustaniu przyczyn uzasadniających zawieszenie postępowania dyscyplinarnego przełożony wydaje postanowienie o podjęciu zawieszonych postępowania.

§ 23. 1. Jeżeli prowadzący postępowanie dyscyplinarne uzna, że zostały wyjaśnione wszystkie okoliczności sprawy, zaznajamia obwinionego z materiałami postępowania dyscyplinarnego, poucza go o prawie osobistego przejrzania akt i zgłoszenia wniosku o ich uzupełnienie w terminie 3 dni. Obrońca ma prawo przeglądać akta postępowania dyscyplinarnego w ciągu 3 dni przed datą końcowego zaznajomienia obwinionego z materiałami postępowania.

2. Obwiniony ma prawo, w terminie 3 dni od daty zakończenia czynności wymienionych w ust. 1, złożyć wniosek o uzupełnienie postępowania; o prawie tym należy obwinionego pouczyć.

3. Wniosek o uzupełnienie postępowania dyscyplinarnego rozpatruje prowadzący postępowanie. Na postanowienie o odmowie uwzględnienia wniosku o uzupełnienie postępowania obwinionemu przysługuje zażalenie.

4. Z czynności zaznajomienia obwinionego z aktami postępowania dyscyplinarnego sporządza się protokół.

§ 24. 1. Jeżeli nie zachodzi potrzeba uzupełnienia postępowania dyscyplinarnego, prowadzący wydaje postanowienie o zamknięciu postępowania i sporządza, w terminie 3 dni, sprawozdanie kończące postępowanie.

2. Sprawozdanie kończące postępowanie dyscyplinarne powinno zawierać:

- 1) stopień, imię, nazwisko i stanowisko służbowe funkcjonariusza, który prowadził postępowanie,
- 2) stanowisko służbowe przełożonego, który wydał postanowienie o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego,
- 3) stopień, imię, nazwisko i stanowisko służbowe obwinionego,
- 4) dokładne określenie zarzucanego obwinionemu czynu, ze wskazaniem czasu, miejsca, sposobu i okoliczności popełnienia zarzucanego czynu oraz jego skutków,
- 5) opis ustalonego stanu faktycznego na podstawie zebranych dowodów,
- 6) wnioski dotyczące umorzenia postępowania dyscyplinarnego bądź wymiaru kary, z uzasadnieniem i wskazaniem okoliczności łagodzących i obciążających.

3. Przepis ust. 2 pkt 1 stosuje się odpowiednio do komisji, o której mowa w § 14 ust. 1.

Rozdział 6

Zasady wymierzania kar dyscyplinarnych

§ 25. 1. Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego orzeka się o:

- 1) umorzeniu postępowania dyscyplinarnego albo
- 2) uniewinnieniu lub uznaniu obwinionego za winnego popełnienia przewinienia i wymierzeniu kary.

2. Orzeczenia, o których mowa w ust. 1, wydaje się nie później niż w ciągu 7 dni od dnia sporządzenia sprawozdania kończącego postępowanie dyscyplinarne.

3. Umorzenie postępowania dyscyplinarnego wymaga wydania postanowienia. Na postanowienie obwinionemu i pokrzywdzonemu przysługuje zażalenie. Przepisy § 28—30 i 32 stosuje się odpowiednio.

§ 26. 1. Uprawniony do wymierzenia kary dyscyplinarnej wymierza ją według swego uznania w granicach

przewidzianych w ustawie, oceniając stopień niebezpieczeństwa czynu i biorąc pod uwagę cele kary, które ma ona osiągnąć w stosunku do ukaranego.

2. Przy wymiarze kary dyscyplinarnej bierze się pod uwagę w szczególności: rodzaj i wagę przewinienia, okoliczności, w jakich zostało popełnione, pobudki czynu, stopień winy, zachowanie się obwinionego przed i po popełnieniu przewinienia, okres pozostawania w służbie i opinię służbową.

3. Wymiar kary dyscyplinarnej powinien ponadto uwzględniać, czy przewinienie było popełnione pod wpływem alkoholu, środka odurzającego oraz czy w stosunku do funkcjonariusza jest już orzeczona kara dyscyplinarna.

4. Jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, za jedno przewinienie wymierza się tylko jedną karę dyscyplinarną, a za kilka przewinień rozpatrywanych łącznie — karę dyscyplinarną odpowiednio surowszą.

§ 27. Jeżeli przełożony uzna, że należy wymierzyć karę, do której wymierzenia nie jest uprawniony, akta postępowania dyscyplinarnego przesyła niezwłocznie Szefowi Urzędu Ochrony Państwa z wnioskiem o wymierzenie określonej kary. Wniosek przełożonego nie wiąże Szefa Urzędu Ochrony Państwa.

§ 28. 1. Decyzja o ukaraniu powinna zawierać:

- 1) imię i nazwisko przełożonego, który wydał orzeczenie, z podaniem jego stopnia oraz stanowiska służbowego,
- 2) datę i miejsce wydania,
- 3) stopień, imię i nazwisko oraz stanowisko służbowe obwinionego,
- 4) opis zarzucanego obwinionemu czynu, wraz z podaniem przepisu, który został naruszony,
- 5) rozstrzygnięcie w sprawie,
- 6) uzasadnienie faktyczne i prawne orzeczenia,
- 7) pouczenie o prawie wniesienia odwołania,
- 8) podpis przełożonego i pieczęć jednostki.

2. Rozstrzygnięcie powinno zawierać stwierdzenie rodzaju winy i rodzaju wymierzonej kary dyscyplinarnej.

3. Decyzję o ukaraniu doręcza się niezwłocznie obwinionemu oraz przesyła Szefowi Urzędu Ochrony Państwa.

4. W wypadku gdy w uzasadnieniu decyzji zostały zawarte wiadomości stanowiące tajemnicę państwową lub służbową, obwinionemu doręcza się decyzję bez uzasadnienia z zawiadomieniem, że uzasadnienie zostało sporządzone.

5. Obwiniony i jego obrońca mają prawo zapoznać się z uzasadnieniem, o którym mowa w ust. 4.

Przed udostępnieniem uzasadnienia przełożony lub prowadzący postępowanie poucza o obowiązku zachowania w tajemnicy wiadomości zawartych w uzasadnieniu i uprzedza o skutkach niedopełnienia tego obowiązku.

6. Fakt przeprowadzenia czynności, o których mowa w ust. 5, obwiniony i obrońca potwierdzają własnoręcznym podpisem.

Rozdział 7

Postępowanie odwoławcze

§ 29. 1. Odwołanie od decyzji o ukaraniu wnosi się na piśmie, w terminie 7 dni od dnia doręczenia decyzji, za pośrednictwem przełożonego, który wydał decyzję, do Szefa Urzędu Ochrony Państwa.

2. Wniesienie odwołania w terminie wstrzymuje wykonanie decyzji o ukaraniu.

3. Decyzja, od której nie wniesiono w terminie odwołania, staje się, po upływie tego terminu, prawomocna i podlega wykonaniu.

4. Jeżeli decyzja została wydana przez Szefa Urzędu Ochrony Państwa, odwołanie nie przysługuje, jednakże obwiniony, w terminie 7 dni, może zwrócić się do Szefa Urzędu Ochrony Państwa z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy.

§ 30. Przełożony, który wydał decyzję o ukaraniu, niezwłocznie przesyła odwołanie wraz z aktami postępowania dyscyplinarnego Szefowi Urzędu Ochrony Państwa.

§ 31. 1. W postępowaniu odwoławczym nie prowadzi się postępowania dowodowego co do istoty sprawy.

2. W postępowaniu odwoławczym, w wyjątkowych wypadkach, uznając potrzebę uzupełnienia materiałów postępowania dyscyplinarnego, można dopuścić dowód, jeżeli przyczyni się to do przyspieszenia postępowania.

§ 32. 1. Szef Urzędu Ochrony Państwa, po rozpoznaniu odwołania, wydaje decyzję o:

- 1) utrzymaniu orzeczenia w mocy,
- 2) zmianie orzeczenia albo
- 3) uchyleniu orzeczenia i skierowaniu sprawy do ponownego rozpoznania przez przełożonego, z jednoczesnym wytknięciem uchybień.

2. Jeżeli pozwalają na to zebrane dowody, Szef Urzędu Ochrony Państwa zmienia zaskarżone orzeczenie, wydając decyzję odmiennie co do istoty, lub uchyliła je i umarza postępowanie; w innych wypadkach uchyliła orzeczenie i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania przez przełożonego.

§ 33. Przepisy dotyczące postępowania dyscyplinarnego stosuje się odpowiednio w postępowaniu odwoławczym. Przepisy § 11, 13, § 21 ust. 2 i § 23 nie mają zastosowania.

§ 34. W postępowaniu odwoławczym nie można wymierzyć kary surowszej niż orzeczona w decyzji o ukaraniu.

§ 35. W wypadku, o którym mowa w § 32 ust. 1 pkt 3, wolno w dalszym postępowaniu orzec karę surowszą niż orzeczona w uchylonym orzeczeniu.

Rozdział 8

Wykonywanie kar dyscyplinarnych

§ 36. 1. Prawomocna decyzja o ukaraniu podlega niezwłocznemu wykonaniu.

2. Wykonanie kary zarządza przełożony.

§ 37. 1. Decyzję o ukaraniu włącza się do akt osobowych ukaranego.

2. Przełożony, który wydał decyzję o ukaraniu, może taką decyzję podać do wiadomości wszystkim lub niektórym funkcjonariuszom jednostki organizacyjnej Urzędu Ochrony Państwa, w której ukarany pełni służbę, mając na uwadze względy wychowawcze lub prewencyjne wydanego orzeczenia.

§ 38. 1. Wykonanie kar dyscyplinarnych polega na:

- 1) przeprowadzeniu rozmowy i wytknięciu niewłaściwego postępowania — w razie wymierzenia kar upomnienia, nagany i surowej nagany,
- 2) przeprowadzeniu rozmowy, wytknięciu niewłaściwego postępowania i uprzedzeniu ukaranego o możliwości wymierzenia kary przeniesienia na niższe stanowisko służbowe lub kary surowszej, jeżeli ponownie popełni przewinienie — w razie wymierzenia kary nagany z ostrzeżeniem lub kary ostrzeżenia o niepełnej przydatności na zajmowanym stanowisku służbowym,
- 3) wydaniu rozkazu personalnego o mianowaniu na niższe stanowisko służbowe — w razie wymierzenia kary wyznaczenia na niższe stanowisko,
- 4) wydaniu rozkazu (zarządzenia) o utracie posiadanego stopnia i powrocie do stopnia bezpośrednio niższego — w razie wymierzenia kary obniżenia stopnia,
- 5) wydaniu rozkazu (zarządzenia) o utracie przez ukaranego posiadanego stopnia oficerskiego i nadaniu stopnia szeregowego — w razie wymierzenia kary pozbawienia stopnia oficerskiego,
- 6) przeprowadzeniu rozmowy, wytknięciu niewłaściwego postępowania i ostrzeżeniu, że za ponowne popełnienie przewinienia ukarany może być wydany ze służby — w razie wymierzenia kary ostrzeżenia o niepełnej przydatności do służby,

7) wydaniu rozkazu personalnego o zwolnieniu ze służby — w razie wymierzenia kary wydalenia ze służby,

8) zatrzymaniu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdów mechanicznych lub innych pojazdów na okres ustalony w orzeczeniu o ukaraniu — w razie wymierzenia kary zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych lub innych pojazdów.

2. W razie zwolnienia funkcjonariusza ze służby, Szef Urzędu Ochrony Państwa lub upoważniony przez niego funkcjonariusz przekazuje zatrzymane dokumenty, uprawniające do prowadzenia pojazdów mechanicznych lub innych pojazdów, organowi właściwemu do wydawania tych dokumentów, z podaniem podstawy prawnej, przyczyn i okoliczności ich zatrzymania.

Rozdział 9

Zatarcie i darowanie kar dyscyplinarnych

§ 39. 1. Zatarcie kary dyscyplinarnej polega na uznaniu kary za niebyłą oraz usunięciu z akt osobowych funkcjonariusza decyzji o ukaraniu i uczynieniu nieczytelnym informacji o ukaraniu.

2. Zatarcie kary dyscyplinarnej nie usuwa skutków wykonania kary.

3. Jeżeli funkcjonariusz popełnił przewinienie dyscyplinarne, za które została mu wymierzona kara dyscyplinarna przed upływem okresu wymaganego do zatarcia uprzedniego ukarania, jest dopuszczalne tylko jednoczesne zatarcie wszystkich ukarań.

§ 40. Zatarcie kary dyscyplinarnej następuje, z mocy prawa, po upływie:

- 1) 3 miesięcy od dnia wykonania kary upomnienia,
- 2) 6 miesięcy od dnia wykonania kary nagany,
- 3) 9 miesięcy od dnia wykonania kary surowej nagany i nagany z ostrzeżeniem,
- 4) 12 miesięcy od dnia wykonania kary ostrzeżenia o niepełnej przydatności do służby na zajmowanym stanowisku,
- 5) 15 miesięcy od dnia wykonania kary wyznaczenia na niższe stanowisko służbowe oraz obniżenia stopnia,
- 6) 18 miesięcy od dnia wykonania kary pozbawienia stopnia oficerskiego,
- 7) 24 miesięcy od dnia wykonania kary ostrzeżenia o niepełnej przydatności do służby,
- 8) terminu, na jaki wymierzona została kara zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych lub innych pojazdów.

§ 41. 1. W razie wymierzenia kary dyscyplinarnej określonej w art. 119 ust. 1 pkt 1—9 ustawy i kary zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych lub innych pojazdów, zatarcie ukarania nie może nastąpić przed upływem terminu przewidzianego dla kary surowszej.

2. Przepisów o zatarciu ukarania nie stosuje się w razie wymierzenia kary wydalenia ze służby lub kary pozbawienia stopnia połączonej z karą wydalenia ze służby.

§ 42. W razie nienagannej służby stwierdzonej w opinii służbowej, zatarcie kar dyscyplinarnych, wymienionych w art. 119 ust. 1 pkt 5—9 ustawy, może nastąpić po upływie połowy terminów określonych w § 40 pkt 4—7.

§ 43. 1. Kara może być w każdym czasie darowana, a ukaranie zatarte, za wykazane męstwo lub odwagę albo poważne osiągnięcia w wykonywaniu zadań służbowych, z wyjątkiem kary, o której mowa w art. 119 ust. 2 ustawy.

2. W wypadku, o którym mowa w ust. 1, jeżeli kara została już wykonana, następuje zatarcie ukarania dyscyplinarnego.

§ 44. 1. Decyzję o zatarciu ukarania dyscyplinarnego, o którym mowa w § 42 i § 43 ust. 1, wydaje przełożony, który karę wymierzył.

2. Decyzję o zatarciu kary dyscyplinarnej doręcza się funkcjonariuszowi.

Rozdział 10

Wznowienie postępowania dyscyplinarnego

§ 45. 1. Postępowanie dyscyplinarne zakończone prawomocnym orzeczeniem wznowia się, jeżeli:

- 1) dowody, na których podstawie ustalono istotne dla sprawy okoliczności, okazały się fałszywe,
- 2) zostały ujawnione istotne dla sprawy nowe fakty lub dowody, które nie były znane w toku postępowania dyscyplinarnego,
- 3) orzeczenie wydano z naruszeniem obowiązujących przepisów, jeżeli mogło to mieć wpływ na treść orzeczenia,
- 4) orzeczenie zostało wydane na podstawie innej decyzji lub orzeczenia sądu, które zostało następnie uchylone lub zmienione.

2. Wznowienie postępowania dyscyplinarnego na niekorzyść ukaranego nie może nastąpić po ustaniu karalności przewinienia.

§ 46. Nie wznowia się postępowania dyscyplinarnego, jeżeli od uprawomocnienia się orzeczenia minęło 5 lat.

§ 47. 1. Wznowienie postępowania dyscyplinarnego następuje z urzędu lub na wniosek ukaranego.

2. Wniosek o wznowienie postępowania dyscyplinarnego na korzyść może złożyć, w razie śmierci ukaranego, jego krewny w linii prostej, przysposabiający lub przysposobiony, rodzeństwo oraz małżonek.

§ 48. 1. Do wznowienia postępowania dyscyplinarnego jest właściwy Szef Urzędu Ochrony Państwa.

2. Wznowienie lub odmowa wznowienia postępowania dyscyplinarnego następuje w drodze postanowienia.

3. Na postanowienie o odmowie wznowienia postępowania zażalenie nie przysuguje.

§ 49. 1. Orzekając o wznowieniu postępowania, Szef Urzędu Ochrony Państwa może uchylić zaskarżone orzeczenie i przekazać sprawę właściwemu przełożonemu do ponownego rozpoznania.

2. Uchylając zaskarżone orzeczenie, właściwy przełożony może postępowanie umorzyć.

Rozdział 11

Przepisy przejściowe i końcowe

§ 50. W sprawach nie uregulowanych rozporządzeniem stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania karnego.

§ 51. 1. Rozporządzenie stosuje się również do spraw wszczętych przed dniem jego wejścia w życie.

2. Czynności dokonane przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia są skuteczne, jeżeli nie są z nim sprzeczne.

3. W razie wątpliwości, czy stosować prawo dotychczasowe czy niniejsze rozporządzenie, stosuje się niniejsze rozporządzenie.

§ 52. W sprawach nie zakończonych prawomocnym orzeczeniem, od którego został złożony środek zażalenia, stosuje się przepisy niniejszego rozporządzenia.

§ 53. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *W. Cimoszewicz*

747

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 18 września 1997 r.

w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych.

Na podstawie art. 9 ust. 3 i art. 17 ust. 2 ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 1993 r. Nr 106, poz. 482 i Nr 134, poz. 646, z 1994 r. Nr 1, poz. 2, Nr 43, poz. 163, Nr 80, poz. 368, Nr 87, poz. 406, Nr 90, poz. 419, Nr 113, poz. 547, Nr 123, poz. 602 i Nr 127, poz. 627, z 1995 r. Nr 5, poz. 25, Nr 86, poz. 433, Nr 96, poz. 478, Nr 133, poz. 654 i Nr 142, poz. 704, z 1996 r. Nr 25, poz. 113, Nr 34, poz. 146, Nr 90, poz. 405, Nr 137, poz. 639 i Nr 147, poz. 686 oraz z 1997 r. Nr 9, poz. 44, Nr 28, poz. 153, Nr 79, poz. 484, Nr 96, poz. 592 i Nr 107, poz. 685) zarządza się, co następuje:

§ 1. Za wydatki na cele szkoły, w rozumieniu art. 17 ust. 1 pkt 7 ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 1993 r. Nr 106, poz. 482 i Nr 134, poz. 646, z 1994 r. Nr 1, poz. 2, Nr 43, poz. 163, Nr 80, poz. 368, Nr 87, poz. 406, Nr 90, poz. 419, Nr 113, poz. 547, Nr 123, poz. 602 i Nr 127, poz. 627, z 1995 r. Nr 5, poz. 25, Nr 86, poz. 433, Nr 96, poz. 478, Nr 133, poz. 654 i Nr 142, poz. 704, z 1996 r. Nr 25, poz. 113, Nr 34, poz. 146, Nr 90, poz. 405, Nr 137, poz. 639 i Nr 147, poz. 686 oraz z 1997 r. Nr 9, poz. 44,

Nr 28, poz. 153, Nr 79, poz. 484, Nr 96, poz. 592 i Nr 107, poz. 685), uważa się wydatki przeznaczone przez podatnika prowadzącego szkołę na:

- 1) zakup stanowiących środki trwałe pomocy dydaktycznych lub innych urządzeń niezbędnych do prowadzenia szkoły,
- 2) organizowanie wycieczek wakacyjnego uczniów, w części stanowiącej wynagrodzenie personelu wychowawczego i obsługi, jeżeli nie zostało ono pokryte przez rodziców lub prawnych opiekunów uczniów.

§ 2. Traci moc rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 3 kwietnia 1992 r. w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. Nr 32, poz. 139 i Nr 78, poz. 396).

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Finansów: *M. Belka*